

tjent af Fremskridtet og bidraget til vort Fædrelands Forskønnelse og Forbedring?”

Per saae ud over Kresen af de unge Kunstnere, der sad i højtidelig Dvaskhed og hang over Stole-ryggene, som rugede de over indre Aabenbaringer. Og han henkastede, idet han tændte sig en Cigar:

„Det er dog vist ganske godt, at vi ikke alle-sammen fødes med Geni til at skabe Parader — paa et Stykke Lærred.“

„Nej, naturligvis! Leve Industrien! Op med de stinkende Fabriksskorstene, og Vorherre forbedre vort Kloaksystem! Sig mig, unge Mand, har De nogensinde rigtig set, hvordan den ser ud, en saa-dan nymodens Lyksalighed, fabrikeret paa Maskine? Tjen mig i en Dag at ulejlige Dem ind i en af vore Smaagader og se paa den kælderblege Yngel, der vrimler der som Midder i en raadden Ost. Eller spankuler ind i de fine Røverkvarterer, gaa op til Millionær-Jøderne med deres fede Fruentimmer ... Raaddenskab over det hele, min Ven! Aa, Gud hjælpe os! Og det skal kaldes for Fremskridt! Det skal være Videnskabens Velsignelser! Gud hjælpe os, si'er jeg! — Nej, saa priser jeg dog hellere et troskyldigt Fæ af en Bondemand, der synger velfornøjet bag Ploven og lader sin „Vorherre“ om Verdensforbedringen. Han er alligevel mere Menneske end alle det moderne Fremskridts Jøde-Trompetere tilsammen. — Hvad mener I?“ henvendte han sig til sine tavse Bord-fæller, der svarede med en bifaldende Mumlen.

Paa Grund af Fritjofs lidt omtaagede Tilstand forundrede Per sig slet ikke over Udtalelsen, der mindede om hans Ord hin Nat i „Gryden“. Der-imod forstod han ikke disse idelige, haanske Hen-tydninger til Dr. Nathan, at hvem Fritjof før havde været en saa højrøstet Beundrer. Man han fandt